

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ

ΧΡΟΝΙΑ Α' ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - 1927 - ΤΕΥΧΟΣ 11^ο

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΜΕ ΠΑΙΡΝΕΙ.

Μ' έπιασε μια μέρα ο Διάβολος από τα μαλλιά — που να τα βρήκε ο μασκαράς; — και μ' ανέθασε στην κορφή ενού βουνού αφηλού. Μού δείχνει το Παρίσι και μού κάνει.

— «Ειώ, μωρέ, που είσαι γραφιάς, νά η χώρα όπου ο Νους βιασιλέθει. Εδώ παιδί δεν υπάρχει που να μη βαστά μιὰ πέννα, που να μην τοὺ πλημμυρίζουντε το κεφάλι του ιδέες ασκερωτές. Είναι η Χώρα η πιό γραφιάρικη και η πιο πολιτισμένη. Θες να σοù τη χαρίσω;»

— «Πῶς να μού τη χαρίσης αφού την κρατούντε τόσοι Μεγάλοι;»

— «Μεγάλοι και μικροί! Πρόσεξε που ο μικρός τού Παρισιού, αλλού είναι μεγάλος!»

— «Είναι πολλοί στο Παρίσι αφτοί που λές;»

— «Δε μετριούνται.»

— «Τότες τί κερδίζουντε, τόσοι;»

— «Κερδίζουντε ότι θέλουντε, Ακαδημίες, πτιφάσημα, παράδεις, δόξα, ματιές φλογισμένες, πλουσιούς εκδότες, αντίς σπίτια παλάτια και σοù έχουντε μιαν αφτάδεια, και σοù σηκώνουντε μια μύτη που δε γυρίζουντε να σε διούντε.»

— «Αν τὰ παίρνουντε όλα οι μικροί, τί άπομνήσκει στοὺς Μεγάλους;»

— «Τα ίδια πολλαπλασιασμένα, εννοείται, ανάλογα με το μέγεθος τού καθενός.»

— «Έχει Μεγάλους πολλούς;»

— «Αιώνας στη Γαλλία δεν περνά που να μη λογαριάζῃ πεντέξη.»

- «Στέκουνε οι πεντέξη στο ίδιο ποδάρι ;»
— «Απάνω κάτω.»
— «Αφίνουνε, πες μου, όνομα σαν πεθάνουνε ;»
— «Μπα! Τυχαίνει και τούτο.»
— «Αμέ, οι μικροί ;
- «Αχ ! σώπα, παιδί μου. Πάρε κάλλια μια κόλλα χαρτί· αράδιασε καμιά εκατοστή μικρούς και παράγγειλε να το διαβάσουνε σε καμιά δεκαριά χρόνια. Δε θα καταλάβη ο κόσμος για ποιους μίλησες.»
- «Άπαγε, άπαγε, Σατανά, και δεν το θέλω το Παρίσι σου. Μήτε τους μικρούς μήτε τους Μεγάλους του.»
- «Αμέ, τί θέλεις ;»
- «Θέλω έναν τόπο φτωχό, κατατρεγμένο, δυστυχισμένο, έναν τόπο που παράδεις να μην έχῃ, που να μην έχῃ παλάτια, ποῦ κι ας τὸν καταφρονούνε οἱ πρώτοι καταφρόνητοι, μήτε τὸν μέλει.»
- «Τρελάθηκες ; Τί θα τον κάμης τέτοιον τόπο ;»
- «Νά, εκεί θα ποδούσα να πιάσω μια θεσούλα λική μου, να καταφέρω μια δική μου δουλειά, οιζική, και κατόπι σα λάχη, ν' απολάψω θαμμένος σε κανένα μέρος δικό, μου μια δική μου αθανασούλα.»
- Γέλασε δ κερατάς — μήπως δεν είναι ; Μ' άρπαξε πάλε από τα μαλλιά. Και με πήγε ντρίττα στην Ελλάδα.

ΣΑΒΒΑΤΟ, ΕΝΝΙΑ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ, 1927.

ΨΥΧΑΡΗΣ